

дотегнало въ незапирна война, свързали миръ. Вълци-тѣ се заклели да не закачатъ овце-тѣ ако тѣ имъ дадатъ кѣчета-та, които ги па-затъ, Лѣгко-вѣрны-тѣ овцы се съгласили; но вълци-тѣ, като раскъсали кѣчета-та, нападнали на овцы-тѣ и ги удавили; защо-то въ тѣхъ немалко веке пахачи.“

„Ты, Господарь, въ мене видишь вѣрно-то кѣче, което пази Самоски-тѣ жители; ты дали щешъ поиска да накажешъ Самосцы-тѣ, когато пахача имъ се на мѣрва въ рѣце-тѣ ти?“

Тъзи басня се видѣла на Крезъ много забавна, и Езопъ билъ длъженъ да ѝ напише заедно съ други-тѣ си басни, За него Езопъ билъ зналъ много таквись заманливы приказчицы, въ които стрѣвалъ да говорижтъ животны-тѣ, за да научи хората.

Подиръ нѣколко размышленія Крезъ се съгласилъ да прости Самосцы-тѣ, склонилъ Езопъ да остане въ Лидія и го обсъпалъ съ безкрайны благодаренія.

Безъ да гледа на грозота-та си Езопъ билъ достоенъ за такъвыи дѣла. Смѣ-а и поз-